

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/465/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015892453
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1015892453.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a sudcov Mgr. Barbory Bartekovej a JUDr. Edity Szabovej v právnej veci žalobkyne: E. M., nar. XX.X.XXXX, bytom H. J. XX, T., zastúpenej advokátskou kanceláriou GRMAN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 36 861 553, proti žalovanému: R. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. J. XX, T., o určenie, že predmet kúpnej zmluvy patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaniach žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 17.3.2015, č.k. 14C/283/2013-85 a proti doplňujúcemu rozsudku zo dňa 28.5.2015, č.k. 14C/283/2013-109, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 17.3.2015, č.k. 14C/283/2013-85 v spojení s doplňujúcim rozsudkom zo dňa 28.5.2015, č.k. 14C/283/2013-109 p o t v r d z u j e .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1 k pozemku parcelné číslo XXXX/XX, parcela registra „. KN, druh pozemku orná pôda o výmere XXXX m², nachádzajúcom sa v okrese T. II, obec T. - m.č. S., katastrálne územie Q., zapísanom v katastri nehnuteľností Katastrálneho odboru Okresného úradu Bratislava na liste vlastníctva č. XXXX, je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov E. M., nar. XX.X.XXXX a R. M., nar. XX.XX.XXXX, obidvaja bytom H. J. XX, T.. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni, k rukám jej právneho zástupcu, trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku za návrh vo výške 99,50 eur a v trovách právneho zastúpenia vo výške 291,68 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli manželstvo dňa 10.9.1960 pred Radou miestneho národného výboru v W., okres P. U., M. republika, zapísané v knihe manželstiev zväzok 1, ročník 1960, strana XX, poradové číslo 7; sú manželia. Dňa 23.4.2001 žalovaný ako kupujúci uzavrel s E. M., rod. U. ako predávajúcou kúpnu zmluvu, predmetom ktorej je kúpa a predaj celého podielu predávajúcej, t.j. 1 pozemku parc. č.XXXX/XX o výmere XXXX m² evidovaného v katastri nehnuteľností Katastrálneho odboru T. 2, na liste vlastníctva č. XXXX, pre obec BA-m.č. S., katastrálne územie Q.. Správa katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu povolila vklad spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1 k pozemku parc. č. XXXX/XX v prospech žalovaného na základe kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001 pod č. V-XXXX/XX dňa 10.10.2001, čím sa spoluvlastnícky podiel žalovaného k pozemku parc. č. XXXX/XX zvýšil na X/X. Rozhodnutie o povolení vkladu nadobudlo právoplatnosť dňa 29.3.2001.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. 100 ods. 2 a § 143 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Námietku premlčania práva, vznesenú žalovaným počas konania, vyhodnotil ako nedôvodnú, lebo vlastnícke právo sa nepremičuje (§ 100 ods. 2 OZ). Zároveň poukázal na to, že medzi účastníkmi bolo sporné, či predmetnú nehnuteľnosť nadobudol žalovaný do výlučného vlastníctva za finančné prostriedky získané darom od svojho otca alebo či bola nehnuteľnosť zakúpená zo spoločných peňazí účastníkov konania a patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vychádzajúc z obsahu spisu a výsledkov vykonaného dokazovania však dospel súd k záveru, že návrh žalobkyne je dôvodný. Súd poukázal na rozporné tvrdenia žalovaného, keď tvrdil, že peniaze na kúpu spoluvlastníckeho podielu podľa kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001 dostal ako dar od svojho otca, pričom v inom konaní (sp. zn. 14C/141/2013 o určenie, že predmet kúpnej zmluvy patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov), vedenom medzi rovnakými účastníkmi a týkajúcom sa iných nehnuteľností, žalovaný tvrdil, že darované finančné prostriedky od svojho otca vo výške 334.396,- Kčs vložil do domácnosti a tieto boli spotrebované v minulom spoločenskom zriadení. V uvedenom konaní žalovaný uviedol, že otcov dôchodok z Francúzska bol zdrojom peňazí, ktoré použil na úhradu kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy zo dňa 11.3.2011. Podľa súdu z uvedeného vyplýva, že žalovaný v čase uzavretia kúpnej zmluvy zo dňa 11.3.2011, ako aj kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001, už nemal finančné prostriedky získané od otca, a teda ich ani nemohol použiť na zaplatenie kúpnej ceny. Kým žalovaný v konaní sp. zn. 14C/141/2013 raz tvrdil, že jeho otec mu daroval finančné prostriedky v československých korunách, druhý krát, že otec dostával dôchodok, ktorý mu pokrýval životné náklady a on dostával bony, ktoré otec dával jemu ako svojmu synovi, posledný dar bol v r. 1978. V prejednávanej veci tvrdil, že jeho otec mu v r. 1978 daroval značnú sumu peňazí v československých korunách. Tvrdenie žalovaného, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudol do svojho výlučného vlastníctva z finančných prostriedkov získaných darom od svojho otca, preto súd vyhodnotil ako účelové a nehodnoverné. Súd zdôraznil, že žalovaný ničím nepreukázal, že mu boli otcom nejaké peňažné prostriedky darované a že za tieto finančné prostriedky, ktoré boli v jeho výlučnom vlastníctve, nadobudol predmet kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že predmet kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001 bol nadobudnutý počas trvania manželstva účastníkov konania a za finančné prostriedky, ktoré patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, t.j. aj predmetná nehnuteľnosť patrí do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania (§ 143 OZ). Žalovaný nemohol nadobudnúť spoluvlastnícky podiel k pozemku ani vydržaním, pretože vydržanie nie je uvedené medzi výnimkami z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré sú uvedené v ust. § 143 OZ. Preto súd návrhu žalobkyne vyhovel.

4. Doplňujúcim rozsudkom zo dňa 28.5.2015, č.k. 14 C/283/2013-109 súd prvej inštancie podľa § 166 ods. 1 OSP doplnil výrok rozsudku č. k. 14C 283/2013-85 zo dňa 17.3.2015 v druhom odseku tak, že znie: Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni k rukám jej právneho zástupcu trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku za návrh vo výške 99,50 eur, v zaplatenom súdnom poplatku za vydanie predbežného opatrenia vo výške 33,- eur a v trovách právneho zastúpenia vo výške 291,68 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň vo výroku uviedol, že v ostatných častiach sa výrok rozsudku nemení. Toto svoje rozhodnutie súd odôvodnil tým, že v konaní bolo vydané predbežné opatrenie, v ktorom nebolo o trovách konania rozhodnuté a súviselo s konaním vo veci samej. Preto súd žalobkyni priznal aj trovy predbežného opatrenia vo výške 33,- eur za zaplatený súdny poplatok.

5. Rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi žalobkyne, ako aj žalovanému, dňa 27.4.2015. Doplňujúci rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi žalobkyne, ako aj žalovanému, dňa 8. 6. 2015.

6. Proti rozsudku, ako aj doplňujúcemu rozsudku, podal v zákonom stanovenej lehote odvolania žalovaný s tým, že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a v konaní existujú listinné dôkazy, ktoré nemohol v prvostupňovom konaní uplatniť a súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa žalovaného súd jednostranne vyhodnotil tvrdenia a predložené dôkazy účastníkov. Priklonil sa výlučne na stranu tvrdení žalobkyne, a to napriek tomu, že na podporu svojich tvrdení nepredložila žiadne dôkazy. Žalovaný viackrát upozornil, že tvrdenia žalobkyne sú nepravdivé, napr. o jej údajne dobrom vzťahu k otcovi žalovaného, o jej údajnej starostlivosti o neho, o nakladaní s finančnými prostriedkami v domácnosti a podobne. Súd vôbec nevzal do úvahy vyjadrenia a tvrdenia žalovaného o finančných daroch, ktoré tento dostal od otca pred jeho smrťou, a to napriek tomu, že aj žalobkyňa túto skutočnosť priznala. Vzťah žalobkyne s otcom žalovaného v čase, keď tento žil v domácnosti účastníkov konania, bol zlý, a preto je jasné, že otec žalovaného nemal vôbec v úmysle darovať finančné prostriedky žalobkyni, ale výlučne žalovanému ako svojmu synovi. Súd však tento úmysel otca žalovaného ako darcu nebral pri rozhodovaní v úvahu.

Súd sa nevysporiadal s tvrdením žalovaného, že dotknutú parcelu v katastrálnom území Q. kúpil za finančné prostriedky, ktoré dostal darom od svojho otca ešte v roku 1978. Súd svoje vyjadrenia v odôvodnení založil len na poznatkoch a tvrdeniach žalobkyne, ktoré získal v tom istom čase v rámci iného konania medzi totožnými účastníkmi, ktoré viedla tá istá sudkyňa (sp. zn. 14C/141/2013). Absolútne nebral do úvahy tvrdenia žalovaného, že v prípade daru, ktorý dostal v roku 1978 od svojho otca, išlo o úplne iné darované finančné prostriedky ako tie, ktoré boli uvádzané v rámci konania sp. zn. 14C/141/2013. Súd prijal ako pravdivé len tvrdenia žalobkyne, že prostriedky, ktoré dostávali počas života otca žalovaného, teda prvý dar - dôchodkové dávky otca žalovaného, boli spoločným darom obom účastníkom. To nie je pravda. Nie je pravda ani to, že tieto boli spotrebované na krytie potrieb domácnosti. Tvrdenia žalovaného o druhom dare z roku 1978 označil súd za nedôveryhodné. Napriek týmto rozporom sa súd nepokúsil o ich odstránenie, a to aj napriek tomu, že žalovaný predložil doklady o všetkých svojich príjmoch, ktoré jasne preukázali, že jeho príjmy zo zamestnania alebo z podnikania nedosahovali v minulosti takú výšku, aby postačovali na kúpu dotknutých nehnuteľností. Čiže pôvod finančných prostriedkov, ktoré žalovaný použil na kúpu nehnuteľností v katastrálnom území Q. súd vôbec nezisťoval. Súd taktiež nebral v úvahu, že žalovaný jednoznačne preukázal, že žalobkyňa vyslovene klamala o všetkých okolnostiach uzavretia kúpnej zmluvy z 23.4.2001, na základe ktorej žalovaný nadobudol vlastnícke právo k 1 podielu na dotknutej parcele (vklad povolený dňa 10.10.2001, a nie dňa 29.3.2011, ako tvrdí súd v odôvodnení rozsudku na 1. strane). Žalovaný jednoznačne preukázal, že žalobkyňa poznala všetky okolnosti kúpy dotknutého spoluvlastníckeho podielu, sama zabezpečovala vypracovanie celej zmluvy, ona osobne zastupovala účastníkov zmluvy pri podávaní návrhu na vklad na KN, dokonca zastupovala aj predávajúcu pri potrebnej úprave návrhu na vklad priamo na katastri, a ona osobne prevzala aj prvý výťah listu vlastníctva, ktorý bol v tom čase z KN doručovaný účastníkom vkladového konania. V čase kúpy si teda bola plne vedomá, že žalovaný kupuje nehnuteľnosť do svojho výlučného vlastníctva a za svoje finančné prostriedky, ktoré nepatrili do BSM, a že takto je aj vlastnícke právo zapísané v katastri nehnuteľností. Žalovaný v tom čase bol pracovne vyňatý, a manželke odovzdal potrebnú sumu na kúpu nehnuteľností. Poveril ju, aby ju pri podpise zmluvy odovzdala svojej sestre - predávajúcej, ako kúpnu cenu. Aj to potvrdzuje, že nešlo o prostriedky z BSM, nakoľko ostatné peniaze v rodine spravovala v tom čase žalobkyňa. Žalobkyňa o všetkých okolnostiach uzavretia kúpnej zmluvy otvorene klamala, s čím sa však súd odmietol bližšie zaoberať. Keď bola žalobkyňa spôsobilá zastupovať účastníkov v konaní na katastri nehnuteľností v roku 2001, nemôže teraz po 14 rokoch tvrdiť, že si nebola vedomá, čo koná. Žalovaný zároveň upozornil na neúplnosť zápisnice z pojednávania konaného dňa 17.3.2015 na okresnom súde. V zápisnici nie je zaznamenaná jeho odpoveď na otázku dokladov o tzv. druhom dare, t.j. dare, ktorý dostal od otca v roku 1978. Jeho odpoveď bola, že nech žalobkyňa predloží, alebo nech súd zabezpečí doklady o bankových kontách žalobkyne, a tiež dcéry. To sú prostriedky, ktorých pôvod spočíva v dare od jeho nebohého otca, a ktoré mu žalobkyňa s dcérou odcudzili a uložili na svoje účty, ku ktorým mu odopierajú prístup. Napriek tejto jeho výpovedi súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že jeho vysvetlenie je účelové a nedôveryhodné. V zápisnici nie je taktiež zaznamenané jeho prehlásenie v tom zmysle, že všetky peniaze, ktoré rodina spotrebovala na zabezpečenie svojho materiálneho života, na stavbu rodinného domu, na štúdium dcéry, a na stavbu rodinného domu rodičov žalobkyne, zarobil on, ale nikdy nezarobil toľko, aby mohol kúpiť spornú záhradu v katastrálnom území R. a pôdu v katastrálnom území Trnávka. Teda keď ich kúpil, tak to bolo za peniaze, ktoré získal darom od svojho otca. Navrhol preto odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh žalobkyne zamietne, alebo aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. K svojmu odvolaniu priložil doklady, ktoré podľa jeho tvrdenia nemohol predložiť v rámci prvostupňového konania - výpisy z bankovej evidencie, ktoré podľa jeho tvrdení dokazujú, že ešte aj v roku 2011 disponoval prostriedkami z daru od otca. Uviedol, že tieto dôkazy nemohol bez vlastnej viny predložiť skôr, nakoľko od žiadosti o ich poskytnutie trvalo banke ich vyhľadanie niekoľko mesiacov. Boli poskytnuté až dňa 16.4.2015. Staršie doklady z obdobia 2001 už banka nevedie vo svojich archívnych dokumentoch.

7. V odvolaní proti doplňujúcemu rozsudku žalovaný uviedol len to, že podal odvolanie v celom rozsahu proti rozsudku, t. j. proti výroku vo veci samej, aj proti výroku o trovách konania. Nakoľko doplňujúci rozsudok bol vydaný v totožnej právnej veci a doplnil len pôvodný rozsudok, proti ktorému už podal odvolanie, z rovnakých dôvodov podáva odvolanie aj proti uvedenému doplňujúcemu rozsudku. Dôvody, pre ktoré oba rozsudky napáda, sú podrobne uvedené v jeho pôvodnom odvolaní podanom dňa 5.5.2015.

8. Odvolanie žalovaného bolo dňa 25.5.2015 doručené žalobkyňi.

9. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 23.9.2016 k odvolaniu žalovaného uviedla, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, keď žalobe žalobkyne vyhovel. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne a správne odôvodnil svoje rozhodnutie, t.j. zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, keď dospel k záveru, že spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaný v podanom odvolaní uvádza iba svoje subjektívne a nepravdivé tvrdenia. V odvolaní neuvádza žiadne relevantné skutočnosti a dôvody. Odvolacie dôvody uplatnené žalovaným sú neopodstatnené a nepravdivé. Žalobkyňa preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyňi trovy odvolacieho konania. Žalobkyňa zdôraznila, že žalovaný v prvostupňovom konaní vôbec nepreukázal, že by mu jeho otec daroval akékoľvek peňažné prostriedky. Rovnako nepreukázal, že peňažné prostriedky, ktoré mu mal údajne darovať jeho otec v roku 1978, boli tými peňažnými prostriedkami, ktoré použil na úhradu kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001. Žalovaný nevedel ani len uviesť, akú sumu peňažných prostriedkov mu mal otec darovať. Tvrdenia žalovaného o údajnom dare, respektíve daroch od otca, sú nepreukázané, nekonzistentné, zmätočné a nepravdivé. Žalobkyňa zdôraznila, že nepriznala, že by žalovaný dostal akýkoľvek finančný dar od svojho otca. Takéto tvrdenie žalovaného je nepravdivé a nemá žiaden podklad a oporu v prvostupňovom konaní. Aká bola skutočná osobná, majetková a finančná situácia otca žalovaného, uviedla žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 12.1.2015. Tam sa vyjadrila aj k oprave kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001 a uviedla tam i skutočnosti o zaplatení kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001 predávajúcej, ktorá je švagrinou žalobkyne a žalovaného. Rozhodujúcou z hľadiska predmetu tohto konania je skutočnosť, že predmet kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001 bol nadobudnutý počas trvania manželstva žalobkyne a žalovaného, a navyše za peňažné prostriedky, ktoré boli v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a žalovaného. To znamená, že predmet kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001 patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, t. j. žalobkyne a žalovaného. Rozhodujúcim a určujúcim je tu právny režim podľa § 143 Občianskeho zákonníka. Ak žalovaný tvrdí, že predmet kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001 bol nadobudnutý za trvania manželstva žalobkyne a žalovaného za peňažné prostriedky v jeho výlučnom vlastníctve, musí toto tvrdenie preukázať žalovaný, nie žalobkyňa. Žalovaný tu nesie dôkazné bremeno. Žalovaný však nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojich tvrdení a neuniesol dôkazné bremeno. Nie je úlohou súdu suplovať procesnú činnosť žalovaného tak, že by súd mal zisťovať a preukazovať tvrdenia žalovaného. Z tohto dôvodu je tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie vôbec nezisťoval pôvod finančných prostriedkov, ktoré mal žalovaný použiť na kúpu predmetnej nehnuteľnosti, úplne neopodstatnené. Daňové priznania, ktorými žalovaný deklaroval všetky svoje príjmy, a ktoré podľa jeho tvrdenia preukázali, že jeho príjmy zo zamestnania alebo z podnikania nedosahovali takú výšku, aby postačovali na kúpu dotknutej nehnuteľnosti, sú v tomto konaní irelevantné. Tieto daňové priznania nijako nepreukazujú, že by žalovaný mal vlastné peňažné prostriedky vo svojom výlučnom vlastníctve, ktoré by použil na úhradu kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001. Daňové priznanie vo všeobecnosti nič nevytvára o tom, či peňažné prostriedky sú vo výlučnom vlastníctve alebo v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Žalovaný nepreukázal, že mal finančné prostriedky vo svojom výlučnom vlastníctve, a že tieto použil na úhradu kúpnej ceny. Žalovaný v odvolaní predkladá a poukazuje na výpisy bankovej zmenárne o zmene českých korún na eurá, ktoré majú údajne preukazovať, že žalovaný ešte v roku 2011 disponoval prostriedkami z daru svojho otca. Žalovaným predložené výpisy bankovej zmenárne sú irelevantné z hľadiska predmetu tohto konania. Tieto výpisy nijako nepreukazujú, že by žalovaný mal vlastné peňažné prostriedky vo svojom výlučnom vlastníctve, ktoré by použil na úhradu kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001. Výpisy nevytvádzajú nič o tom, či predmetné peňažné prostriedky sú, resp. boli vo výlučnom vlastníctve alebo v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Podľa názoru žalobkyne výpisy bankovej zmenárne, predložené k odvolaniu, nemožno v odvolaní uplatniť, pretože nie sú splnené podmienky v zmysle ustanovenia § 205a OSP (teraz § 366 zákona č. 160/2015 Z.z.). Žalobkyňa preto navrhuje, aby odvolací súd neprihliadal na žalovaným predložené výpisy bankovej zmenárne, lebo tieto výpisy sú v odvolacom konaní neprípustné. Tvrdenia žalovaného o pôvode a spôsobe nadobudnutia peňažných prostriedkov, ktorými mala byť údajne zaplatená kúpna cena podľa kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001, sú výlučne špekulatívne, účelové a nepravdivé.

10. Vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu bolo doručené žalovanému dňa 18.10.2016.

11. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti nový procesný predpis - zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016 (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je

ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané pred 1.7.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len OSP), Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupoval v zmysle vyššie citovaného ust. § 470 ods. 2 CSP a viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania. Postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP rozsudok verejne vyhlásil dňa 25.10.2016, po tom, čo dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Odvolacie námietky žalovaného nemôžu obstať. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav zistený z riadne vykonaného dokazovania. Dokazovanie vykonal tak, ako mu ho navrhli účastníci konania, a pretože ide o sporové konanie, nemal povinnosť vykonávať dokazovanie nad rámec procesnej snahy účastníkov. Výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, a aj podľa názoru odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam, ktoré majú oporu v obsahu spisového materiálu. Dokazovanie vo veci teda vykonal v dostatočnom rozsahu a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 132 OSP, dospel aj k správnym skutkovým a právnym záverom, že predmet kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001 patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými pre vec rozhodujúcimi námietkami účastníkov sporu a odvolal sa na právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad. Svoj právny záver súd prvej inštancie aj riadnym spôsobom vysvetlil. V odôvodnení rozsudku v súlade s § 157 ods. 2 OSP podal dostatočne zrozumiteľný výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku, ktorým vyhovel žalobe žalobkyne. Aj o náhrade trov konania rozhodol súd aplikujúc správne zákonné ustanovenie (§ 142 ods. 1 OSP) vzhľadom na plný úspech žalobkyne v spore. Žalobkyni priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 99,50 eur, zo súdneho poplatku za návrh na nariadenie predbežného opatrenia vo výške 33,- eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 291,68 eur. Žalobkyni bola náhrada trov právneho zastúpenia dokonca priznaná v nižšej sume, ako si žalobkyňa v konaní uplatnila, keď súd v rozhodnutí opomenul zvýšiť odmenu a náhrady jej advokáta o 20 % DPH. Žalobkyňa odvolanie proti výroku o trovách konania nepodala, preto odvolací súd ani nemohol výrok o trovách konania zmeniť v prospech žalobkyne.

13. Odvolací súd sa preto plne stotožňuje so všetkými zisteniami a závermi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k jeho rozhodnutiu vo veci. S uvedeným odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa len nasledovné:

14. Neobstojí námietka žalovaného, že vec, ktorá bola premetom kúpnej zmluvy zo dňa 23.4.2001, bola nadobudnutá výlučne a len za finančné prostriedky, ktoré mal vo svojom výlučnom vlastníctve. Pokiaľ by tieto skutočnosti boli v konaní preukázané, žalovaný by uniesol ako bremeno tvrdenia, tak i bremeno dôkazné. Po oboznámení sa s obsahom spisu vzhľadom na zistený skutkový stav súdom prvej inštancie a dôkaznú núdzu vo veci, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný neuniesol svoje dôkazné bremeno.

15. Ďalšie námietky žalovaného v odvolaní, že súd nepreveroval a nezisťoval, koľko spoločných peňazí patriacich do BSM už žalobkyňa vyviezla do M., resp. má uložené na bankových účtoch, ku ktorým má prístup len ona a dcéra, sa odvolací súd nezaoberal, pretože zo strany žalovaného neboli podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. Navyše ani neboli spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie vo veci.

16. Neobstojí ani námietka žalovaného ohľadne neúplnosti zápisnice z pojednávania konaného dňa 17.3.2015. Nesprávnu protokoláciu jeho prednesov v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nenamietal. Žiadnu námietku k protokolácii jeho prednesov nevzniesol ani bezprostredne po pojednávaní. Preto odvolací súd mohol vychádzať len z obsahu zápisnice z pojednávania.

17. Odvolací súd neprihliadol na listinné dôkazy založené žalovaným do spisu až spolu s podaným odvolaním (potvrdenia Slovenskej sporiteľne a.s., zo dňa 9.8.2011, 7.10.2011, 8.11.2011, 14.11.2011), lebo žalovaný žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal, že tieto

nemohol predložiť do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Tieto dôkazy existujú od roka 2011. Súd prvej inštancie doručil žalobu žalovanému na vyjadrenie dňa 27.1.2014. Hoci bol žalovaný súdom prvej inštancie riadne poučený v zmysle § 120 ods. 4 OSP nielen v predvolaní na prvé pojednávanie konané dňa 15.1.2015, ale aj na pojednávaní konanom dňa 17.3.2015, na povinnosť predloženia a oznámenia všetkých dôkazov a skutočností najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, na pojednávaní konanom dňa 17.3.2015 výslovne uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatuje, že listinné dôkazy priložené k odvolaniu, nie sú dôkazmi v zmysle § 205a ods. 1 písm. d) OSP (teraz § 366 písm. d) CSP).

18. Súd prvej inštancie rozhodol o návrhu žalobkyne vecne správne, a rovnako vecne správne rozhodol aj o povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20. Žalobkyňa bola úspešná aj v odvolacom konaní, a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha - dovolací návrh (§ 428 CSP).